

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. S.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 5. 2006, č. j. 59 Az 78/2005 - 49,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel v ní nesouhlasí s tím, že soud v napadeném usnesení vyšel ze závěru, že mu byla řádně doručena výzva k vyplnění formuláře potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Stěžovatel tvrdí, že nikdy žádnou výzvu držitele poštovní licence k vyzvednutí zásilky od soudu neobdržel, a vylučuje tedy, že by mohly být splněny podmínky pro doručení fikcí. Bylo tak porušeno jeho právo na právní pomoc v řízení před soudy. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podstatou námitky je, že soud při zamítnutí návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti vyšel z nesprávných skutkových předpokladů, konkrétně neoprávněně vycházel z toho, že stěžovateli byl řádně doručen (ať už fakticky, nebo fikcí) přípis, jež ho vyzýval k vyplnění přehledu o majetkových poměrech. Co do uplatněných důvodů považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádost o přiznání odkladného účinku je bezpředmětná, jelikož kasační stížnost ve věcech azylových je jím vybavena od 13. 10. 2005 ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.). Od stejného data se však Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabývá

otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 ze dne 26. 4. 2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti sám nepředložil. Proto Nejvyšší správní soud, především s přihlédnutím ke skutečnosti, že stěžovatel nebyl při podání kasační stížnosti zastoupen advokátem (což ostatně, jak Nejvyšší správní soud vyvodil v rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, není zapotřebí) a byl nucen svou stížnost formulovat sám, přistoupil sám ke zjišťování důvodů, pro něž by mohla být případně kasační stížnost přijatelná. K tomu ho vede především vědomí citlivosti řešené otázky – odmítnutí návrhu na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti totiž může in concreto představovat odepření spravedlnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 - 150, www.nssoud.cz).

Při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti. Otázkou, o níž v kasační stížnosti jde, je otázka doručování, resp. otázka míry průkaznosti údajů uvedených na doručence soudní písemnosti. Pokud jde tedy o kritéria přijatelnosti uvedená sub 1) – 3), Nejvyšší správní soud konstatuje, že případ stěžovatele nikterak nevybočuje svým rozsahem z otázek, které již předmětem judikatorní činnosti soudů byly a nenastoluje problémy nové, pro něž by bylo třeba meritorním rozhodnutím dosavadní judikaturu měnit či obohacovat.

Jediným důvodem, pro který by mohl Nejvyšší správní soud stěžovatelu kasační stížnost shledat přijatelnou, je tedy důvod jmenovaný sub 4). Jak již bylo uvedeno, tento případ by mohl nastat tehdy, pokud by prima facie bylo zřejmé, že krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že je v něm na č. l. 48 založena vrácená zásilka s vyplněnou doručenkou, obsahující výzvu soudu k vyplnění přiloženého formuláře potvrzení o majetkových poměrech. Z doručanky je zřejmé, že výzva byla řádně adresována, je z ní zřejmé, kdo ji doručoval, údaj o tom, že adresát nebyl zastížen a že zásilka byla uložena, přičemž adresátu byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2000, sp. zn. 20 Cdo 2756/99, v němž jednak konstatoval, že doručenka má povahu veřejné listiny i tehdy, jsou-li údaje, jimiž musí být opatřena, obsaženy na obalu zásilky, kterou pošta od doručanky neoddělila, a již po uplynutí úložní lhůty vrátila soudu spolu s doručenkou, jednak ovšem jasně vyslovil závěr, že *„k tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí účastník řízení především tvrdit skutečnosti, jež vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemnosti určené do vlastních rukou účastníka, jsou tvrzeními, jež v případě, že jsou prokázána, mohou vyvrátit závěr o doručení dokladovaném doručenkou, zásadně jen tvrzení, že se nezastížený adresát v době pokusu o doručení písemnosti v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení, že pošta při doručování zásilky nedodržela postup předepsaný občanským soudním řádem a poštovním řádem.“* S přihlédnutím k tomuto usnesení, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, není důvodu ve stěžovatelově případě nevycházet z toho, že údaje uvedené ve zmíněné doručence nejsou pravdivé (a to pro presumpci správnosti obsahu veřejné listiny). Stěžovatel nadto neuvádí a neuváděl žádných tvrzení schopných ve smyslu výše uvedeného usnesení vyvrátit správnost údajů na doručence. Prima facie tak není důvodu pro domněnku, že by krajský soud ve stěžovatelově případě postupoval v rozporu s právem, resp. se při aplikaci práva odchytil od výkladu podávaného konstantní judikaturou. Nejvyšší správní soud shledává proto i kritérium nepřijatelnosti vymezené sub 4) nenaplněným.

Nejvyšší správní soud neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu